

mellem de to Thing. Jeg vilde meget beklage, om vi nu efter den paagjældende Ministers Opfordring til at lade denne Sag falde gif hen og viste en Mangel paa Anerkjendelse ligeoverfor de Statsrevisorer, som have gjort denne Bemærkning efter en nøiagtig og vidtløftig Undersøgelse af Sagen. Det er ganske vist, at naar man har læst hele Betænkningen om Sagen, ses det nok, at det er gamle Misbrug, som er løbne ud og nu ere gaaede for vidt og ere blevene tagne i Diesyn netop paa den Tid, da den ærede Minister var Minister, og at man ikke særlig kan vælte hele Skylden over paa ham, har jeg ikke Noget imod. At dette Thing imidlertid efter Opfordring af den vedkommende Minister skulde gaa hen og lade Sagen dø hen, forekommer mig dog virkelig at være en altsor stærk Hensigt til dette Things Godmodighed. Nu haaber jeg efter den Indstilling, der er gjort desangaaende, at der ikke skal være nogen Fare for, at dette Raad skal blive fulgt, men jeg har dog ikke villet tilbageholde dette Par Yttringer, fordi Sagen er bleven saa gammel, at maaste En og Anden kunde have glemt, hvorefter Taleren egentlig var med Hensyn til dette Punkt. Jeg vil altsaa tillade mig at slutte mig til det ærede Flertal med Hensyn til denne Indstilling om at opretholde Bemærkningen angaaende Marineministeriet. Den Omstændighed, at Ministeren har havt og har sin Opmærksomhed, sin særlige Opmærksomhed, henvendt derpaa, gjør aldeles ikke det overflødig, at man med Hensyn til Fortiden gjør opmærksom paa, at der er al Grund til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt derpaa. Da derhos den Indflydelse, som den nedsatte Kommissions Virksomhed vil faae i Tidens Løb, meget vil komme til at afhænge af de til enhver Tid værende Ministre, forekommer det mig rigtigst ikke at lade Sagen falde altsor let paa Grund af, at Ministeren omfider har gjort sin Pligt. Nu er det ogsaa aabenbart, at, da man i det andet Thing forandrede Indstillingen, vilde man give et Tillidsvotum til en senere Minister, og dette forekommer der mig ikke at være mindste Anledning til. Han vilde efter min Mening have paadraget sig et stort Ansvar, hvis han ikke efter de fremkomne Oplysninger og Udtalelser af Statsrevisorerne havde gjort det, som han gjorde, som en simpel Pligtopfyldelse, der ikke fortjener nogen som helst Anerkjendelse. Man gjør intet Ansvar gjældende mod ham, naar han gjør sin Pligt, og det maa være nok. At holde Lovtaler over enhver Embedsmand og enhver Minister, der gjør sin Pligt, er Noget, som efter min Mening er under Thingsets Værdighed.

Minestad: Hvad det Punkt angaar, som den ærede sidste Taler berørte, og som er omhandlet i Udvalgets Forslag under Nr. 4, forekommer det mig, at de Grunde, som fra det ærede Udvalgs Side ere blevene anførte for at fravige den

Form, der er vedtagen i det andet Thing ifjor, ikke ere fyldestgjørende. Den væsentligste anførte Grund er jo den, at man ikke uden stor Nødvendighed, som den ærede Ordfører sagde, bør fravige den Form for Indstillingen, som er kommen fra Statsrevisionen. Dette kan jeg nu ingenlunde anerkjende, og det forekommer mig underligt, at det ærede Udvalg opstiller denne Sætning, da den ærede Ordfører jo gjorde Rede for, at Udvalget netop kun burde benytte Statsrevisionens Indstilling som en Veiledning for det Forslag til Beslutning, det selv opstiller, og det forekommer mig, at, medens man mulig kan sige, at man ikke uden særlig Nødvendighed skal fravige Indholdet af Statsrevisionens Indstilling, er det en aldeles ubegrundet Sætning, at Formen af Statsrevisionens Indstilling absolut skal lægges til Grund for Rigsdagens Beslutning. Mig forekommer det netop at være meget naturligt, at Statsrevisionen ikke har villet Andet end holde sig til det, som var det Væsentlige i Sagen, den Foranstaltning, den vilde have værksat; men det vilde have været meget takløst af Statsrevisionen, om den vilde have gjort nogen Indstilling til Rigsdagen om at udtale Anerkjendelse over Ministeren; det er Noget, som ligger helt udenfor dens Virksomhed. Det kunde ikke falde Statsrevisionen ind. Det, den havde at gjøre, var nærmest at opfordre Thingene til at bede Ministeren have sin Opmærksomhed henvendt paa Noget. Det er Thingenes Sag, under hvilken Form de vilde rette denne Opfordring til Ministeren, navnlig om de efter Omstændighederne finde sig foranledigede til dertil at knytte Anerkjendelse. At det ikke er Stedet til at give Ministeren et Mistillidsvotum i en Beslutning over Statsregnskabet, kan være meget rigtig, men det er der heller ikke Tale om. Der er kun Tale om at give den Opfordring, man retter til ham, en saadan Afstælse, at det kan ses, at det ikke er noget Mistillidsvotum. Det staar jo fast, at den Form, i hvilken Landstinget ifjor har vedtaget sin Beslutning om dette Punkt, er i fuldeste Overensstemmelse med Statsrevisionens Mening og Hensigt. Dette fremgaar paa det klareste af de Udtalelser, der faldt i det andet Thing navnlig fra det Medlem, der nu er Kultusminister, men dengang var Statsrevisor, og som vistnok har havt en væsentlig Andel i den Indstilling fra Statsrevisionen, hvorefter der er Tale. Dette ærede Medlem udtalte sig nemlig saaledes under Landstingets Forhandlinger, Sp. 316: „Hvad Vædringsforslaget angaar“ — nemlig det Vædringsforslag, der blev vedtaget af Landstinget — „da har jeg, dengang det blev antydet ved første Behandling, allerede udtalt, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde have den mindste Betænkning ved at tiltræde det, da dets Tankegang ikke var nogen anden end den, som havde været tilstede hos Statsrevisionen, dengang denne fremstillede sit Forslag. Det har i fuldt